

Arrest

nr. 229 980 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. en UNGER D.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, werd op 21 mei 2014 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 27 april 2017 door de Correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar, uitgezonderd 2 jaar gevangenisstraf, een geldboete van 162.000 euro en ontzetting uit zijn rechten, zoals bedoeld in artikel 31 Sw., gedurende een termijn van 10 jaar, dit wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

1.3. Bij schrijven van 2 januari 2018, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 3 januari 2018, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 11 juni 2018 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 20 juli 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 24 juli 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiïet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig uit Bagdad, Centraal-Irak, waar u woonde in de wijk Al-Amil. Uw broer F.(...) (A.(...)-B.(...) F.(...) Q.(...), CG X en OV X) was van 2007 tot aan zijn vertrek uit Irak in juni 2009 de leider van 'Al-Sahwa' in de wijk Al-Amil. Zelf had u zich in 2008 bij Al-Sahwa aangesloten en werd u de assistent van uw broer, dit tot aan diens vertrek uit Irak in juni 2009. Na uw broer zijn vertrek uit Irak in juni 2009 nam u de plaats in van uw broer als leider van Al-Sahwa in de wijk Al-Amil. Uw broer F.(...) had Irak moeten ontvluchten omdat hij als leider van Al-Sahwa werd geïdoleerd door milities zoals 'Al-Qaida' en 'Al-Mehdi', die uw broer beschouwden als een collaborateur met de Amerikanen. Uw broer vreesde ook gearresteerd te worden door de Iraakse autoriteiten nadat het veiligheidsdossier in 2009 van de Amerikanen naar de Iraakse autoriteiten werd overgedragen. Al-Sahwa kwam hierdoor onder de bevoegdheid van de Iraakse autoriteiten, waarbij leiders van Al-Sahwa die hier niet meer akkoord waren, werden opgepakt.

U bleef leider van Al-Sahwa tot 24 augustus 2010, maar reeds vanaf uw aansluiting ontving u dreigtelefoons van het Mehdi-leger en Al-Qaida. Als militant van Al-Sahwa in de wijk Al-Amil beveiligde u de wijk tegen 'terroristen', waarbij deze laatste samen met de Amerikanen werden opgespoord en gearresteerd en vervolgens ook werden overgedragen aan de Amerikanen. Twee door u opgespoorde terroristen, waarvan één was kunnen vluchten naar Iran en de andere na zijn arrestatie door de Amerikanen werd opgesloten in de Bucca-gevangenis, werden na de overdracht van het veiligheidsdossier aan de Iraakse autoriteiten én met de aanstelling van de regering van Al-Maliki, vrijgesproken en vrijgelaten. Daarenboven werden zij ook respectievelijk benoemd op de post van commandant bij de Nationale Politie en ambtenaar bij de mensenrechtencommissie. Beiden hadden echter banden met respectievelijk Al-Qaida en Asaib Ahl Al-Haqq en wilden sindsdien, door hun invloed en macht aan te wenden, wraak nemen op u.

Op 24 augustus 2010 werd u door een Amerikaan getipt dat er een nakende arrestatie zou volgen door de Iraakse veiligheidsdiensten, waarna u besloot te vluchten naar verwanten in Dohuk, Iraaks-Koerdistan. In de nacht van 24 op 25 augustus 2010 viel de Iraakse politie uw huis binnen en confisqueerden zij uw paspoort. Ook vond er een inval plaats bij uw schoonfamilie in de wijk Al-Zayouna van Bagdad, waarna uw schoonfamilie en echtgenote eveneens verhuisden naar Erbil in Iraaks-Koerdistan. Uw familie verbleef sindsdien bij uw broer in 'Bab Al-Mohadam'. U verbleef tot juli 2010 in Dohuk, maar werd andermaal door een Amerikaan getipt. Ditmaal zouden de Koerdische veiligheidsdiensten u in opdracht van de Centraal-Iraakse autoriteiten komen arresteren. Hierop besloot u op illegale wijze naar Syrië te vluchten. U verbleef zeven maanden in Syrië, maar na de uitbraak van de revolutie in Syrië vluchtte u uit schrik voor de burgeroorlog naar Turkije. Uiteindelijk vertrok u op 26 augustus 2013 vanuit Turkije naar Griekenland om vervolgens met een vervalst paspoort een vlucht naar België te nemen, waar u op 6 september 2013 een verzoek om internationale bescherming indiende. Na uw aankomst in België vernam u van uw ouders dat een politie-eenheid, vermoedelijk in opdracht van de ambtenaar van de mensenrechtencommissie, een 30tal keer uw ouderlijk huis was binnengevallen en dat zij inboedel telkens hadden vernield, dit om uw familie te intimideren. Ook zou uw ouderlijke woning in augustus 2013 door Asaib Ahl Al-Haqq in brand zijn gestoken en tien dagen later tot ontploffing zijn gebracht door middel van de plaatsing van een bermobom, zonder interventie van de politie.

Op 28 november 2014 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

Op 27 april 2017 werd u door de Correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar, uitgezonderd 2 jaar gevangenisstraf wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden.

Op 3 januari 2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

U werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 11 juni 2018 om de mogelijkheid van de intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren. Tijdens dit persoonlijk onderhoud beweerde u dat u niets te maken had met uw broer F.(...) en met mensensmokkel en dat u genoemde A.(...), die getuige zou zijn geweest tegen uw broer, helemaal niet bedreigd had. Voorts gaf u aan dat u uw vluchtelingenstatus dient te behouden omdat één van uw twee kinderen hier in België is geboren, uw zoon Y.(...) vlot Frans spreekt, uw kinderen hier naar school gaan en zij geen toekomst hebben in Irak. Ook zou u zelf de beste tijd van uw leven hier in België hebben doorgebracht, zou u hier opleidingen hebben gevolgd en zou u overal naar werk hebben gezocht. Hiernaast verklaarde u dat u uw vluchtelingenstatus ook dient te behouden omdat u in leven wil blijven en stelt u dat de problemen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in 2013 had aangehaald momenteel nog steeds actueel zijn. Omwille van uw werk bij Al-Sahwa en uw samenwerking met de Amerikanen vreest u nog steeds gevisieerd te worden door milities en Al-Qaeda. Personen aan wiens arrestatie u in het verleden zou hebben meegewerkt, waaronder H.(...) S.(...), W.(...) A.(...) S.(...) en S.(...) N.(...), zouden nu immers verkozen zijn in het Irakees parlement. Daarenboven zouden de foto van u en uw broer door de media van Asaib Ahl al-Haqq op Facebook zijn gepubliceerd met als boodschap "dit zijn de daders die gevochten hadden tegen Asaib Ahl al-Haqq". Hiernaast zou ook L.(...) Y.(...), de dubbelganger van Uday Saddam Hoessein, over u en uw broer een bericht gepost hebben waarin hij zei dat jullie samengewerkt hadden met de Amerikanen. Hierdoor bent u ervan overtuigd dat u bij een terugkeer naar Irak zeker gearresteerd of vermoord zal worden.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 16 mei 2018 legde u volgende documenten voor: een Belgische verblijfskaart, attesten van werkzoekende, foto's van de inval bij u thuis, een Twitterbericht van L.(...) Y.(...), een Facebookpagina, Facebookcommentaar en een attest van het Amerikaans leger.

B. Motivering

U werd op 28 november 2014 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw vluchtelingenstatus dient te worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Brussel van 27 april 2017. Uit dit vonnis blijkt dat u veroordeeld werd voor mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. U ging hiertegen niet in beroep.

Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 27 april 2017.

Blijkens het voormelde vonnis werd u veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar, uitgezonderd 2 jaar effectieve gevangenisstraf, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Het betrof hierbij feiten gepleegd ten overstaan van zowel minderjarigen als meerderjarigen, waarbij misbruik werd gemaakt van de bijzondere kwetsbaarheid van deze personen en van de activiteit een gewoonte werd gemaakt. De rechter wees bij de straftoemeting op de **bijzondere ernst van de feiten**, waarbij de beklaagden de wanhoop van hun landgenoten hadden uitgebuit met als enige doel winstbejag en met een **totale minachting voor het**

respect voor andermans persoon en waardigheid. Tevens vestigde de rechtbank de aandacht op de internationale en georganiseerde aard van de feiten alsook hun omvang (zie vonnis dd. 27 april 2017, p. 2-4 en 23). Gelet op het voorgaande; en op het feit dat u tegen deze beslissing niet in hoger beroep ging; dient dan ook te worden besloten dat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Rekening houdend met het feit dat u (i) definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf; (ii) misbruik hebt gemaakt van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers; (iii) van de activiteiten, dewelke zich over een lange periode afspeelden, een gewoonte hebt gemaakt en louter uit winstbejag hebt gehandeld; en (iv) geen enkel schuldinzicht toonde - blijkens het vonnis van 27 april 2017 hebt u steeds ontkend schuldig te zijn aan mensensmokkel (zie vonnis dd. 27 april 2017, p. 22) - dient besloten te worden dat uw gedrag sinds uw erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is, **op ernstige wijze afbreuk doet aan de openbare orde**, en getuigt van een **immorele, oneerlijke ingesteldheid** en van een **ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten**.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 22 mei 2018 opgeroepen om op 11 juni 2018 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. De redenen die u aanbracht kunnen een behoud van uw vluchtelingenstatus echter niet rechtvaardigen.

Vooreerst ontkent u de feiten en beweert u niets te maken te hebben met uw broer F.(...), met mensensmokkel of met het bedreigen van getuigen (CGVS, p. 3-4). Zoals reeds eerder gesteld werden de u ten laste gelegde feiten door een vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel als bewezen beschouwd en is het CGVS gebonden aan deze vaststelling. Het louter ontkennen dat u een misdrijf gepleegd heeft, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw vluchtelingenstatus.

Hiernaast haalt u ook aan dat u uw vluchtelingenstatus dient te behouden omdat u hier in België de beste tijd van uw leven hebt doorgebracht, u opleidingen volgt en naar werk zoekt, één van uw kinderen hier in België geboren is, uw zoon Y.(...) vlot Frans spreekt, uw kinderen hier naar school gaan en zij geen toekomst hebben in Irak (CGVS, p. 8). Er dient echter te worden vastgesteld dat dit alles geen afbreuk doet aan het vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel dd. 22 april 2017, waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij hierbij opgemerkt dat de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus enkel betrekking heeft op u, en niet op uw echtgenote of kinderen. Deze beslissing omvat bovendien geen verwijderingsmaatregel, enkel een advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat u omwille van uw verleden bij Al-Sahwa in Irak nog steeds geïsoleerd wordt door milities en Al-Qaeda, en vreest hierdoor bij een terugkeer naar Irak gearresteerd of vermoord te worden, werpt evenmin een ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dit element werd echter in rekening gebracht in het advies betreffende een eventuele verwijderingsmaatregel, dat hieronder wordt besproken.

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Deze documenten werpen immers geen ander licht op het vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel dd. 22 april 2017, waarbij u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Deze documenten houden enkel verband met de problemen die u in het verleden in Irak gekend zou hebben en die u er bij een terugkeer mogelijks terug zou kunnen kennen. Hoewel dit geen ander licht werpt op uw definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, werden deze documenten wel mee in rekening gebracht bij onderstaand advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een

bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1, 32 en 33 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, artikel 18 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, de artikelen 48/3, 48/4, 48/7, 49 §2, 55/3/1 et 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), gelezen in combinatie met artikel 14 van de Europese richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming en de artikelen 22, 44 en 45 van de Europese richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), voert verzoeker in een eerste onderdeel aan dat de bestreden beslissing werd genomen buiten de in artikel 49, §2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat *in casu* niet vaststaat dat hij bijzonder ernstige misdaden heeft gepleegd waarvoor zijn vluchtelingenstatus zou kunnen worden ingetrokken. De bestreden beslissing is gebaseerd op het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel van 27 april 2017. Verzoeker voert aan dat uit het vonnis blijkt dat hij slechts een ondergeschikte rol speelde in de mensenhandel van zijn broer. Verzoeker hielp vluchtelingen bij het verkrijgen van documenten om het grondgebied te betreden. Hij stelt dat hij nooit werd betaald en wist naar eigen zeggen niets van de omstandigheden waaronder vluchtelingen uit Irak werden overgebracht. Hij heeft zijn broer geholpen om documenten voor de vluchtelingen te verkrijgen zonder zich voor te stellen dat hij betrokken was bij een echte mensenhandel, aldus verzoeker, die hier nog aan toevoegt dat hij zelf in de situatie verkeerde dat hij asiel moest aanvragen en dat hij dan ook van mening was dat hij personen in nood hielp. Zijn geringe betrokkenheid wordt volgens verzoeker bevestigd door het feit dat hij 1) door de Raadkamer preventief werd vrijgelaten en 2) door de rechtbank van eerste aanleg tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 5 jaar werd veroordeeld. Dit bewijst naar mening van verzoeker dat noch de Raadkamer, noch de strafrechtbank hem als een gevaar voor de samenleving beschouwde. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat het Hof van Justitie in het arrest Gaydarov heeft gepreciseerd dat *"het begrip openbare orde hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name arrest Jipa, reeds aangehaald, punt 23 en aldaar aangehaalde rechtspraak)." (HJEU, arrêt Gaydarov, C-430/10, EU:C:2011:749, punt 33).* Zie in dezelfde zin artikel 23, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet. Het Hof heeft ook geoordeeld dat *"daaruit volgt dat in het kader van een beoordeling van dat begrip alle feitelijke en juridische gegevens betreffende de situatie van de betrokken derdelander waardoor kan worden verduidelijkt of diens persoonlijke gedragingen een dergelijke bedreiging vormen, relevant zijn."* (HJEU, arrêt du 11 juin 2015, C-554/13, Z. Zh. contre Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie, punt 61). Verzoeker hekelt dat *in casu* geen rekening wordt gehouden met de tijd die is verstreken sinds de feiten en evenmin met zijn re-integratie (stuk 3: beroepsopleidingscontract), noch met zijn privé- en gezinsleven, hoewel een van zijn kinderen hier in België is geboren en zijn andere zoon in België naar school gaat sinds 2013.

In een derde onderdeel beroept verzoeker zich dan ook op de schending van artikel 8 EVRM. Verzoeker zet uiteen: *"Het CGVS alleen stelt dat: "er dient echter te worden vastgesteld dat dit allees geen afbreuk doet aan het vonnis", en dat "zij hierbij opgemerkt dat de beslissing tot intrekking van uw*

vluchtelingenstatus enkel betrekking heeft op u, en niet op uw echtgenote of kinderen” zonder rekening te houden met het beginsel van de eenheid van het gezin, dat volledig zou worden geschonden door de verplichte terugkeer van de heer A.(...) B.(...) naar Irak, terwijl zijn vrouw en kinderen, erkende vluchtelingen, daar niet naartoe kunnen gaan. Om deze redenen lijkt het erop dat de beslissing ten minst nietig moet worden verklaard zodat het CGVS rekening kan houden met alle feitelijke gegevens, in overeenstemming met de vereisten van het Hof van Justitie en met artikel 8 EVRM.”

In een vierde onderdeel merkt verzoeker op dat de overeenstemming van artikel 14, lid 4, van de richtlijn met de artikelen 1, 32 en 33 van het Verdrag van Genève en het recht van de Europese Unie (artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en artikel 18 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) vragen oproept. Verzoeker stelt dat artikel 33, § 2 van het Verdrag van Genève niet bedoeld was als grond voor de intrekking van het vluchtelingenstatuut. Verzoeker vraagt daarom aan de Raad om, alvorens recht te doen, volgende prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie: *“Is artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EG verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie? En dus: A. Moeten we artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU interpreteren alsof een nieuwe uitsluitingsclausule voor de vluchtelingenstatus van artikel 13 van deze richtlijn en bijgevolg in artikel 1 A, van het Verdrag van Genève is aangemaakt? B. Indien vraag A bevestigend wordt beantwoord, is artikel 14, lid 4, dan verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, die voorzien de verenigbaarheid van het Europees recht met het Verdrag van Genève waarvan de uitsluitingsclausule zoals bepaald in artikel 1, F, uitputtend en strikt is uitgelegd C. Indien vraag A negatief wordt beantwoord, moet artikel 14, lid 4, van richtlijn 2011/95/EU dan aldus worden geïnterpreteerd alsof het een grond voor intrekking van de vluchtelingenstatus bevat die in het Verdrag van Genève niet voorziet is, waarvan de naleving wordt vereist door artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie? D. Indien vraag C bevestigend wordt beantwoord, is artikel 14, lid 4, van voornoemde richtlijn dan verenigbaar met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten en artikel 78, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, die met name voorzien in de verenigbaarheid van het afgeleid Europees recht met het Verdrag van Genève, aangezien zij een grond voor intrekking van de vluchtelingenstatus vaststelt die niet alleen niet in het Verdrag van Genève is voorzien, maar er ook geen grondslag in heeft? E. Indien de vragen A en C ontkennend zijn beantwoord, hoe moet artikel 14, lid 4, van de richtlijn dan worden geïnterpreteerd in overeenstemming met artikel 18 van het Handvest en artikel 78, lid 1, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, die met name voorzien in de verenigbaarheid van het afgeleide Europese recht met het Verdrag van Genève?”*

In een vijfde en laatste onderdeel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingen en artikel 3 EVRM. *In casu* heeft het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bewezen dat de vervolgingen zich nooit meer zullen voordoen, aldus verzoeker, die benadrukt dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verduidelijkt dat hij nog steeds geïnterviewd wordt door milities en Al-Qaeda.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een beroepsopleidingscontract gevoegd. Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer m.b.t. zijn beroepsopleiding.

2.3. De Raad benadrukt dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn.

Vooreerst is het de Raad volstrekt onduidelijk en verzoeker licht evenmin toe op welke wijze hij artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet geschonden acht, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om in bepaalde gevallen een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure te behandelen (§1), een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen (§2) en om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt (§3). De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing niet werd genomen in

toepassing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet maar in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 *juncto* artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van dezelfde wet. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

Wat betreft de aangevoerde schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel *in casu* niet pertinent is. Deze beginselen vereisen immers dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel zijn geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Verzoeker toont dit op geen enkele wijze aan. Bij ontstentenis van enige toelichting hieromtrent kan ook dit onderdeel van het middel niet in aanmerking worden genomen.

Verzoeker licht evenmin *in concreto* toe op welke wijze bij het nemen van de bestreden beslissing de artikelen 22 (recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging in alle fasen van de procedure), 44 (intrekking van de internationale bescherming) en 45 (procedureregels) van de Europese richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) werden geschonden zodat ook dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

2.4. Wat betreft de opmerking van verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet overging tot het nemen van de bestreden beslissing binnen de door artikel 49 §2 van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van zestig werkdagen, benadrukt de Raad dat deze beslissingstermijn een termijn van orde betreft en dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn overschreden wordt. Uit het niet nemen van een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus binnen de door artikel 49, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn kan bovendien niet worden afgeleid dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid hiertoe verliest. In de memorie van toelichting bij de wet van 15 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming wordt overigens uitdrukkelijk benadrukt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zonder beperking in de tijd, op eigen initiatief, kan overgaan tot de intrekking van eender welk status van internationale bescherming, en dit voor welk wettelijk motief dan ook (*Parl.St.* Kamer 2014-2015, Doc. 54 1197/001, p. 12). Verzoeker toont overigens niet aan benadeeld te zijn door de langere beslissingstermijn nu hij langer de status van vluchteling heeft kunnen behouden. Een schending van artikel 49, § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 27 april 2017 door de Correctionele rechtbank te Brussel werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar, uitgezonderd 2 jaar gevangenisstraf, wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden, gelet op de vaststellingen en overwegingen in voornoemd vonnis en op het feit dat hij tegen deze beslissing niet in hoger beroep ging, dient te worden besloten dat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, rekening houdend met het feit dat hij (1) definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, (2) misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers, (3) van de activiteiten, dewelke zich over een lange periode afspeelden, een gewoonte heeft gemaakt en louter uit winstbejag heeft gehandeld en (4) geen enkel schuldinzicht toonde - blijkens het vonnis van 27 april 2017 heeft hij steeds ontkend schuldig te zijn aan mensensmokkel (zie vonnis dd. 27 april 2017, p. 22) - dient besloten te worden dat zijn gedrag sinds zijn erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is, op ernstige wijze afbreuk doet aan de openbare orde, en getuigt van een immorele, oneerlijke ingesteldheid en van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten, en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief

veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingenstatus wettigen daar (a) het louter ontkennen dat hij een misdrijf gepleegd heeft onvoldoende is om te besluiten tot het behoud van zijn vluchtelingenstatus, (b) zijn verklaringen dat hij hier in België de beste tijd van zijn leven heeft doorgebracht, dat hij opleidingen volgt en naar werk zoekt, dat één van zijn kinderen hier in België geboren is, dat zijn zoon Y. vlot Frans spreekt, dat zijn kinderen hier naar school gaan en zij geen toekomst hebben in Irak geen ander licht werpen op de beoordeling dat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, (c) het gegeven dat hij omwille van zijn verleden bij Al-Sahwa in Irak nog steeds gevisieerd wordt door milities en Al-Qaeda en zijn vrees hierdoor bij een terugkeer naar Irak gearresteerd of vermoord te worden, evenmin een ander licht werpt op de beoordeling dat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf maar dit element wel in rekening werd gebracht in het advies betreffende een eventuele verwijderingsmaatregel en (d) door hem neergelegde documenten enkel verband houden met de problemen die hij in het verleden in Irak gekend zou hebben en die hij er bij een terugkeer mogelijks terug zou kunnen kennen, deze documenten dus geen ander licht werpen op het vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel dd. 22 april 2017 waarbij hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf maar wel mee in rekening worden gebracht bij het advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.7.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.”* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er

immers “de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.” (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een “misdaad” in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Zoals verzoeker terecht opmerkt in het verzoekschrift vormt artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 14, lid 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Artikel 14, lid 4, b) van deze Richtlijn bepaalt: “De lidstaten kunnen de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie aan een vluchteling verleende status intrekken, beëindigen of weigeren te verlengen wanneer:

(...)

b) hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.” Het is de Raad volstrekt onduidelijk waar verzoeker in voormelde bepaling van Richtlijn 2011/95/EU meent te kunnen lezen dat de richtlijn, in tegenstelling tot artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet dat de beëindiging toestaat in geval van een bijzonder ernstig wanbedrijf, een bijzonder ernstige misdaad voorschrijft en dat de richtlijn een bedreiging voor de samenleving vereist en niet een gevaar.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 april 2017 door de Correctionele rechtbank te Brussel werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar, uitgezonderd 2 jaar gevangenisstraf, een geldboete van 162.000 euro en ontzetting uit zijn rechten, zoals bedoeld in artikel 31 Sw., gedurende een termijn van 10 jaar, dit wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Het betrof hierbij feiten gepleegd ten overstaan van zowel minderjarigen als meerderjarigen, waarbij misbruik werd gemaakt van de bijzondere kwetsbaarheid van deze personen en van de activiteit een gewoonte werd gemaakt. Het hoeft geen betoog dat de feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, objectief zwaarwichtig, moreel bijzonder verwerpelijk en maatschappelijk onaanvaardbaar zijn. Bij de bepaling van de strafmaat wees de rechtbank op de bijzondere ernst van de feiten, waarbij de beklaagden de wanhoop van hun landgenoten hadden uitgebuit met als enige doel winstbejag en met een totale minachting voor het respect voor andermans persoon en waardigheid. Tevens vestigde de rechtbank de aandacht op de internationale en georganiseerde aard van de feiten alsook op hun omvang, in het geval van verzoeker 27 slachtoffers (p. 2-4 en p. 23). Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 27 april 2017 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 27 april 2017 en rekening houdend met het feit dat verzoeker (1) definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, (2) misbruik heeft gemaakt van de bijzonder kwetsbare situatie van de slachtoffers, (3) van de activiteiten, dewelke zich over een lange periode afspeelden, een gewoonte heeft gemaakt en louter uit winstbejag heeft gehandeld en (4) geen enkel schuldinzicht toonde (blijkens het vonnis van 27 april 2017 heeft hij steeds ontkend schuldig te zijn aan mensensmokkel (zie vonnis dd. 27 april 2017, p. 22)), oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers gedrag sinds zijn erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is en getuigt van een immorele, oneerlijke ingesteldheid en van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten, en kon de commissaris-generaal op basis van dit vonnis, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het verzoekschrift poogt de ernst van het door hem gepleegde misdrijf te minimaliseren, stellende dat hij slechts een ondergeschikte rol speelde in de mensenhandel van zijn broer, dat hij vluchtelingen hielp bij het verkrijgen van documenten om het grondgebied te betreden, dat hij nooit werd betaald en niets wist van de omstandigheden waaronder vluchtelingen uit Irak werden overgebracht, dat hij zijn broer heeft geholpen om documenten voor de vluchtelingen te verkrijgen zonder zich voor te stellen dat hij betrokken was bij een echte mensenhandel en dat hij van mening was dat hij personen in nood hielp, benadrukt de Raad dat het minimaliseren van zijn rol in de feiten door het uiten van een aantal blote beweringen geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker op 27 april 2017 door de Correctionele rechtbank te Brussel definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. De Raad leest immers in voornoemd vonnis overigens dat een van de slachtoffers getuigde dat hij angst heeft voor zijn veiligheid en de veiligheid van zijn familie in Irak, dat hij bang is van verzoeker en twee van zijn medebeklaagden, die volgens hem tot alles in staat zijn, overal connecties en veel invloed hebben. Het slachtoffer werd blijkens zijn verklaringen voor zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door onder meer verzoeker gewaarschuwd dat hij zich na het onderhoud op het Commissariaat-generaal bij hen moest aanbieden om te tonen wat hij verklaard had. Verzoeker kwam hierbij zeer dreigend over. Ook bedreigde hij getuigen. Hij dreigde er zelfs mee om mensen naar de betrokkene zijn ouders in Irak te sturen indien de persoon in kwestie zijn verklaringen niet zou veranderen ten overstaan van de rechter en sprak ook over het opblazen van het ouderlijk huis (p. 21). Het is dan ook geenszins ernstig dat verzoeker de feiten waarvoor hij in april 2017 definitief werd veroordeeld in het verzoekschrift dermate bagatelliseert.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat zijn geringe betrokkenheid wordt bevestigd door het feit dat hij 1) door de Raadkamer preventief werd vrijgelaten en 2) door de rechtbank van eerste aanleg tot een voorwaardelijke gevangenisstraf van 5 jaar werd veroordeeld, wat volgens hem bewijst dat noch de Raadkamer, noch de strafrechtbank hem als een gevaar voor de samenleving beschouwde, verliest verzoeker vooreerst uit het oog dat hij werd veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf met uitstel van tenuitvoerlegging voor een periode van 5 jaar, uitgezonderd 2 jaar effectieve gevangenisstraf. Uit voornoemd vonnis blijkt bovendien dat aan verzoeker een gunstmaatregel werd toegekend waarbij zijn strafuitvoering gedeeltelijk werd opgeschort gedurende vijf jaar omdat hij op het ogenblik van zijn veroordeling geen eerdere criminele veroordeling had, noch een correctionele veroordeling tot een gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, en dus niet omdat hij niet als een gevaar voor de samenleving werd beschouwd, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. De tenuitvoerlegging van de uitgesproken gevangenisstraf werd weliswaar gedeeltelijk uitgesteld, doch de Raad benadrukt te dezen dat dit uitstel pas definitief wordt na afloop van de opgelegde proeftermijn, *in casu* vijf jaar. De aan verzoeker toegekende gunstmaatregel doet, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te menen, dus geen enkele afbreuk aan de ernst van de door hem gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is en betekent evenmin dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten.

Waar verzoeker erop wijst dat het Hof van Justitie in het arrest Gaydarov heeft gepreciseerd dat *“het begrip openbare orde hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie met name arrest Jipa, reeds aangehaald, punt 23 en aldaar aangehaalde rechtspraak).”*, gaat hij er aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij *“een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet”* en dus niet omdat hij de openbare orde zou verstoord hebben. De verwijzing naar de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie is *in casu* dan ook niet dienstig. Voorts dient te worden opgemerkt dat noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient vast te stellen dat het gedrag van verzoeker *“een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging”* vormt *“die een fundamenteel belang van de samenleving aantast”*. Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vereist enkel dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die

gehanteerd werd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat verzoekers gedrag sinds zijn erkenning als vluchteling maatschappelijk onaanvaardbaar is en getuigt van een immorele, oneerlijke ingesteldheid en van een ernstig gebrek aan normbesef en respect voor derden en de Belgische wetten. Uit de aard en de bijzondere ernst van de feiten blijkt dat verzoeker door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving. Wat betreft verzoekers opmerking dat dezelfde bewoordingen als in hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie terug te vinden zijn in artikel 23, §1, alinea 2 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel, waarin wordt verwezen naar de in de artikelen 21 en 22 voorziene mogelijkheid om een einde te maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land die voor een beperkte of onbeperkte duur tot verblijf is toegelaten of gemachtigd en hem het bevel geven het grondgebied te verlaten, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid (artikel 21) en om een einde maken aan het verblijf van 1° de gevestigde onderdaan van een derde land, 2° de onderdaan van een derde land die de status van langdurig ingezetene in het Rijk geniet of 3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft en hen het bevel geven het grondgebied te verlaten om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid (artikel 22), handelt over beslissingen tot beëindiging van het verblijf. Dit betreft echter een exclusieve bevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde, dewelke geen enkel uitstaans heeft met de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om de status van vluchtelingen in te trekken omwille van één van de in artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet opgesomde redenen. Waar verzoeker nog wijst op de tijd die is verstreken sinds de feiten, zijn re-integratie (wat hij tracht aan te tonen aan de hand van het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde beroepsopleidingscontract dd. 20 augustus 2018 en de ter terechtzitting neergelegde attesten van zijn beroepsopleiding) en zijn gezinsleven in België, benadrukt de Raad dat dit alles niet vermag afbreuk te doen aan het besluit dat de omstandigheden die tot de veroordeling van verzoeker hebben geleid erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt.

Verzoeker brengt met zijn verdere uiteenzetting in het verzoekschrift geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Immers, waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 EVRM en het beginsel van de eenheid van het gezin, benadrukt de Raad nogmaals dat verzoekers gezinssituatie en zijn sociale banden in België niets afdoen aan de ernst van het misdrijf waarvoor hij veroordeeld werd en evenmin afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst erop dat artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toelaat de vluchtelingenstatus in te trekken. Dergelijke intrekking wordt uitdrukkelijk toegestaan door artikel 14.4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU. Nergens in voornoemde richtlijn wordt gesteld of bepaald dat een intrekking van de vluchtelingenstatus niet mogelijk is of zou zijn wanneer de familieleden van de betrokken vluchteling tevens op het grondgebied van dezelfde lidstaat verblijven. Artikel 23 van dezelfde richtlijn stelt weliswaar dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dit belet de commissaris-generaal aldus niet om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken wanneer de constitutieve voorwaarden van artikel 14.4 van de richtlijn 2011/95/EU *juncto* artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn, hetgeen *in casu* het geval is. Verzoeker gaat er in deze overigens aan voorbij dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in zijn gezins- of privéleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn gezin. Immers, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, houdt de bestreden beslissing enkel in dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en bevat deze zelf geen verwijderingsmaatregel. Het is dus pas op het ogenblik dat ten aanzien van verzoeker daadwerkelijk een verwijderingsmaatregel wordt genomen, die als een afzonderlijke beslissing kan worden aangevochten, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zich opdringt en dienvolgens de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM relevant moet worden geacht en dus niet, zoals *in casu*, bij de beoordeling van de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus. Om deze reden wordt de schending van artikel 8 EVRM en van het beginsel van eenheid van het gezin in het kader van onderhavige procedure niet dienstig aangevoerd.

Ook de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Vooreerst ontkent u de feiten en beweert u niets te maken te hebben met uw broer F.(...), met mensensmokkel of met het bedreigen van getuigen (CGVS, p. 3-4). Zoals reeds eerder gesteld werden de u ten laste gelegde feiten door een vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel als bewezen beschouwd en is het CGVS gebonden aan deze vaststelling. Het louter ontkennen dat u een misdrijf gepleegd heeft, is dan ook onvoldoende om te besluiten tot het behoud van uw vluchtelingenstatus.*

Hiernaast haalt u ook aan dat u uw vluchtelingenstatus dient te behouden omdat u hier in België de beste tijd van uw leven hebt doorgebracht, u opleidingen volgt en naar werk zoekt, één van uw kinderen hier in België geboren is, uw zoon Y.(...) vlot Frans spreekt, uw kinderen hier naar school gaan en zij geen toekomst hebben in Irak (CGVS, p. 8). Er dient echter te worden vastgesteld dat dit alles geen afbreuk doet aan het vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel dd. 22 april 2017, waarbij u schuldig werd bevonden aan de u ten laste gelegde feiten. U werpt dan ook geen ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij hierbij opgemerkt dat de beslissing tot intrekking van uw vluchtelingenstatus enkel betrekking heeft op u, en niet op uw echtgenote of kinderen. Deze beslissing omvat bovendien geen verwijderingsmaatregel, enkel een advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het gegeven dat u omwille van uw verleden bij Al-Sahwa in Irak nog steeds geviséerd wordt door milities en Al- Qaeda, en vreest hierdoor bij een terugkeer naar Irak gearresteerd of vermoord te worden, werpt evenmin een ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dit element werd echter in rekening gebracht in het advies betreffende een eventuele verwijderingsmaatregel, dat hieronder wordt besproken.

De door u neergelegde documenten vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te weerleggen. Deze documenten werpen immers geen ander licht op het vonnis van de Correctionele rechtbank van Brussel dd. 22 april 2017, waarbij u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Deze documenten houden enkel verband met de problemen die u in het verleden in Irak gekend zou hebben en die u er bij een terugkeer mogelijks terug zou kunnen kennen. Hoewel dit geen ander licht werpt op uw definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, werden deze documenten wel mee in rekening gebracht bij onderstaand advies aangaande de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Met het louter herhalen van zijn eerdere verklaringen dat hij slechts een ondergeschikte rol speelde in de mensenhandel van zijn broer, dat hij vluchtelingen hielp bij het verkrijgen van documenten om het grondgebied te betreden, dat hij nooit werd betaald en niets wist van de omstandigheden waaronder vluchtelingen uit Irak werden overgebracht, dat hij zijn broer heeft geholpen om documenten voor de vluchtelingen te verkrijgen zonder zich voor te stellen dat hij betrokken was bij een echte mensenhandel en dat hij van mening was dat hij personen in nood hielp, brengt verzoeker geen argumenten bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. Gelet op de vaststellingen en overwegingen in het in kracht van gewijsde gegane vonnis van 27 april 2017, vermogen deze blote beweringen immers geen afbreuk te doen aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker definitief werd veroordeeld, noch aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Ook verzoekers gezinsleven in België werpt geen ander licht op de motieven om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, *i.e.* de vaststelling dat hij een gevaar is voor de samenleving omdat hij op 27 april 2017 definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Waar verzoeker er voorts op wijst dat hij nog steeds geviséerd wordt door milities en Al-Qaeda, benadrukt de Raad dat deze door verzoeker aangehaalde vrees in geval van terugkeer naar Irak irrelevant is bij de beoordeling of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Of in hoofdte van verzoeker al dan niet een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen, wordt beoordeeld in het in de bestreden beslissing verstrekte advies over de vraag of een verwijderingsmaatregel naar het land van herkomst verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt.

2.7.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de

commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van Richtlijn 2011/95/EU. Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van Richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: *“Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten.”*

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e), van Richtlijn 2011/95 het begrip *“vluchtelingenstatus”* wordt gedefinieerd als *“de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling”*. Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d), van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van *“vluchteling”* in de zin van artikel 2, onder d), van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de *“vluchtelingenstatus”* in de zin van artikel 2, onder e), van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat *“artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag.”* (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (§ 99). Bovendien *“[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden.”* (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Dit impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. De opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker nog steeds geviséerd wordt door milities en Al-Qaeda en hiermee samenhangend de aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM is *in casu* dan ook niet dienstig.

Volledigheidshalve merkt de Raad te dezen op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. De Raad herhaalt te dezen dat, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel bevat. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS, arrest nr. 234.824 van 24 mei 2016).

Wat betreft verzoekers stelling dat de overeenstemming van artikel 14, lid 4, van de richtlijn met artikelen 1, 32 en 33 van het Verdrag van Genève en het recht van de Europese Unie (artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en artikel 18 van de Handvest van de grondrechten van de Europese Unie) vragen oproept en dat artikel 33, § 2 van het Verdrag van Genève niet bedoeld was als grond voor de intrekking van het vluchtelingenstatuut, benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie expliciet overwoog dat de in voormeld arrest gedane uitlegging van artikel 14, leden 4 tot en met 6 van richtlijn 2011/95 waarborgt dat geen afbreuk wordt gedaan aan het minimale beschermingsniveau van het Verdrag van Genève, zoals artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen (§ 111). Het Hof benadrukte overigens uitdrukkelijk dat het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming biedt dan het Verdrag van Genève: *“De in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 bedoelde gevallen waarin de lidstaten de vluchtelingenstatus kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, komen – zoals de advocaat-generaal in punt 56 van zijn conclusie heeft opgemerkt – in wezen overeen met de gevallen waarin de lidstaten krachtens artikel 21, lid 2, van die richtlijn en artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève een vluchteling kunnen terugleiden.*

In de eerste plaats zij evenwel opgemerkt dat artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève in dergelijke gevallen de vluchteling weliswaar het genot ontzegt van het beginsel van non-refoulement naar een land waar zijn leven of vrijheid gevaar zou lopen, maar dat bij de uitlegging en toepassing van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 – zoals in overweging 16 ervan wordt bevestigd – de door het Handvest gewaarborgde rechten moeten worden geëerbiedigd. Dit geldt met name voor de rechten die worden gewaarborgd door artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest, op grond waarvan het volstrekt verboden is om personen te onderwerpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen, ongeacht het gedrag van de betrokkene, alsook om personen te verwijderen naar een staat waar er een ernstig risico bestaat dat zij aan dergelijke behandelingen worden onderworpen. Bijgevolg kunnen de lidstaten een vreemdeling niet verwijderen, uitzetten of uitleveren wanneer er zwaarwegende en op feiten berustende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in het land van bestemming een reëel risico zal lopen op behandelingen die door artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest verboden zijn [zie in die zin arresten van 5 april 2016, Aranyosi en Căldăraru, C-404/15 en C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, punten 86-88, en 24 april 2018, MP (Subsidiäre bescherming van een slachtoffer van eerdere foltering), C-353/16, EU:C:2018:276, punt 41].

Wanneer de terugleiding van een vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, en artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 bedoelde situaties bevindt, het risico meebrengt dat zijn in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden, mag de betreffende lidstaat dan ook niet afwijken van het beginsel van non-refoulement in de zin van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève.

Derhalve biedt het Unierecht de betrokken vluchtelingen een ruimere internationale bescherming dan het Verdrag van Genève, voor zover de lidstaten krachtens artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 in de daarin bedoelde situaties de „vluchtelingenstatus” in de zin van artikel 2, onder e), van deze richtlijn kunnen intrekken of kunnen weigeren deze status te verlenen, terwijl een zich in een van die situaties bevindende vluchteling op grond van artikel 33, lid 2, van dat verdrag kan worden teruggeleid naar een land waar zijn leven of vrijheid gevaar zou lopen.” (§§ 93-96). De Raad benadrukt te dezen nogmaals dat de beslissing tot intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus louter een intrekking van de formele erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling betreft. Dit doet echter verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet verliezen, noch het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (waaronder deze vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33), zoals overigens ook blijkt uit het door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet geformuleerde advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde dat een

verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct, noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak.

Uit het voorgaande blijkt aldus dat, waar artikel 33, tweede lid van de vluchtelingenconventie zelfs toelaat om een erkend vluchteling te verwijderen naar zijn land van herkomst om dezelfde redenen die worden aangehaald in artikel 55/3/1, § 1, met name wanneer hij een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid, artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet een uitgebreidere bescherming biedt aangezien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een advies moet uitbrengen over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het voormeld artikel 33, tweede lid bevat immers een mogelijkheid om af te wijken van het non-refoulementbeginsel in geval van een bijzonder ernstig misdrijf of in geval van gevaar voor de nationale veiligheid, wat artikel 48/3, noch artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet mogelijk maakt.

Waar verzoeker vraagt om prejudiciële vragen te stellen aan het Hof van Justitie wijst de Raad erop dat het Hof zich in de zaak M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van Richtlijn 2011/95/EU. Het Hof sprak zich met name uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van Richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1, WVEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

2.9. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS